

en Relation, man har om, hvad der skal være passeret under de Forhandlinger, der gif umiddelbart forud for Londonertractaten. Under disse Forhandlinger skal Hans Majestæt Keiseren af Rusland have tilbudt, at det maatte optages i Tractaten, at ikke blot Prinds Christians mandlige Afkom af hans nærværende, men ogsaa af et muligt andet Ægtekab skalde arve det hele danske Monarchie. Et saadant Tilbud er, som man seer af Tractaten, i alt Fald, ikke modtaget, men, skalde det virkelig være skeet, maa der jo have været en Grund, hvorfor det ikke er optaget. Hvis man under Forhandlingerne om Londonerprotokollen var af den Mening, at Kongelovens Arveret skalde ophæves, saa seer jeg ingen rimelig Grund til, at man ikke med begge Hænder skalde have modtaget et saadant Tilbud, hvis det har fundet Sted. Derimod er det meget begribeligt, at man ikke vilde optage det, dersom man dengang var af den Mening, at Kongelovens Arveret vedblev at bestaae, og at hele den Arvecombination, som omtales i Londonerprotokollen, kun indeholdt en Fortsættelse af Kongelovens Arveret for den største Deel af Monarchiets Vedkommende. Det var da naturligt, at man ikke kunde modtage et saadant Tilbud, som vilde forstyrre den hele Ordning, som ved de foregaaende Overeenskomster og øvrige Actstykker var etableret. Det kunde vistnok være interessant og oplysende, om den ærede Udenrigsminister kunde see sig istand til at meddele Forsamlingen de Instruxer, som bleve givne vor Gesandt i London, og de Noter, som maatte være verlede mellem denne Gesandt og Ministeriet med Hensyn til Forhandlingerne om Londonertractaten. Jeg er ved denne og de øvrige Opfordringer, jeg har tilladt mig at stille, gaaet ud fra den Forudsætning, at Ministeriet vil være redebon til at komme frem med Alt, hvad der kan bidrage til at oplyse Sagens sande Beskaffenhed, om der end derved ogsaa

skalde fremkomme Noget, som var mindre behageligt for Ministeriet. Det vil uden Tvivl bevirke en bedre Forstaaelse mellem Ministeriet og Forsamlingen, naar det kommer frem med Alt, end naar det holder Noget tilbage (Hør!). Ministeriet vilde visstnok ikke tabe Noget ved med Redebonhed at fremkomme med alle Oplysninger, om man ogsaa maaskee derved maatte blive yderligere overbevist om, at der var indløben en Feil fra dets Side (Hør!).

Der er fremkommet adskillige, i mine Dine mere underordnede, Bemærkninger om, hvad der kunde være hensigtsmæssigt, enten ved denne Leilighed at indføre en reen agnativ Arvesølge, eller at beholde den agnativ-cognativ. Man har derved kun rørt ved ganske enkelte af de Punkter, som udførligere og fuldstændigere ere anførte i det Botum i Udvalgets Betænkning, som jeg før nævnte. Jeg troer, at der i det, man saaledes har bemærket, er saare meget Urigtigt og Forfeilet; men jeg skal idetmindste for Diebliffet ikke opholde mig derved.

Rettelser.

- Nr. 8. Sp. 126, Lin. 33: saa er den dog ikke læs: er den saa dog ikke.
 — 9. Sp. 129, Lin. 15: til det, den ærede læs: til den ærede.
 — - Sp. 133, Lin. 32: talt læs: tabt.
 — 10. Sp. 152, Linie 9 fra neden er ved en Feiltagelse umiddelbart foran „Forsmanden“ udeladt følgende Paranthese: (Stærk Gysen og Larm, der umulig gjorde at høre den yderligere Dplæsning. Formanden ringer).